

Цикл казок "Про жабеня Потапа"

Казка перша: "Жабеня Потап"

Жабеня Потап вилупилося з ікринки тиждень тому і активно пізнавало навколишній світ.

Воно було надано самому собі з самого початку, тому дуже цікавилось усім.

Спочатку, коли воно було пуголовком, воно питало розуму у риб - але ті не відповідали йому, бо зовсім не розмовляли. Потап зрозумів це досить швидко і не ображався на них, а відразу почав шукати тих, хто міг задовольнити його цікавість.

Так, за свої запитання, був мало не з'їдений жуком-плавунцем, потім личинкою бабки і, навіть, хитрим окунем, який не гидував ласувати дрібною рибкою та молодими

жабами.

Майбутнє жабеня ледве уникало долі бути з'їденим дуже багато разів, дивом ухиляючись від небезпек, що загрожують йому.

Довелося прислухатися до своїх родичів та інших, менш небезпечних мешканців рідного болота, де народився Потап, щоб осягати життєву науку.

Якось, коли з'явилася в Потапа лапки, він виліз на зелений листок лотосу, щоб погрітися на весняному сонечку, як раптом його накрила чиясь тінь.

Не встиг Потап нічого збагнути, як опинився у ролі сніданку.

Так-так, саме в ролі сніданку - великий і грізний лелека спіймав Потапа за задню лапку своїм міцним дзьобом і збирався з хвилини-на-хвилину проковтнути.

Потап голосно квакнув, більше від подиву,

ніж від страху. Усі риби, тритони, вужі та його родичі, жаби, швидко поховалися хто куди. Один він так безглуздо попався...

Але Потап не звик так легко здаватися, тому квапливо проквакав:

- Здрастуйте дядько Лелеко!

Лелека здивувався, що з ним заговорили, але поважно промовчав, тільки ще міцніше стиснув його лапу дзьобом.

Жабеня знову квакнуло: - Чи не правда добрий сьогодні день? Котра зараз година?

З лелекою ніхто ще так не розмовляв, тому він відразу забув про все на світі, відкрив дзьоб і голосно відповів:

- Вже 11:00, синку...

А Потапу того було й треба - він у короткому і такому захоплюючому польоті, задоволено квакнув, випавши з дзьоба лелеки і, бовтнувся у воду, одразу сховавшись під солодкою осокою.

Так, лелека залишився без сніданку...

На другий день жабяня тільки прокинулося і перекусило двома смачними комарами, як знову потрапило в дзьоб терплячого і голодного лелеки.

- Дядько Леле, - відразу ж заквакав Потап - Доброго ранку! Чи не добра сьогодні погода?

Лелека промовчав, тільки підняв праве крило.

- Не підкажете, котра зараз година?

Лелека знову промовчав, пам'ятаючи про те, що втратив вчора пильність після цього питання.

- Дядько Леле! Ви, мабуть, забули капелюх будинку, а сонечко припікає.

- Ой так! - вигукнув приголомшений ерудицією жабка, лелека. - Як же я зміг його, цей капелюх, забути? Тепер сонячний удар мені забезпечений!

Задоволене жабенятко випало з дзьоба лелеки прямо у воду і, одразу пірнуло на глибину...

А лелека ще хвилин п'ятнадцять, уголос розмірковував, куди ж подівся його капелюх і, що це таке взагалі, цей "капелюх"...

Так і нічого не вирішивши, голодний лелека полетів у своє гніздо.

Через три дні цікавий Потап вирішив дістатися зі свого болота до міського ставка в гості до родичів.

Через дві години, після вечері, він сидів на великому листку лотоса і, повільно переварював бабку, двох комарів і великого дощового черв'яка, як раптом знову був кимось спійманий.

Повернувши очима - Потап приречено і сумно квакнув - він потрапив у дзьоб до того ж лелеки, від якого двічі вдало рятувався.

Лелека твердо вирішив ні на що не звертати уваги і, хоч він був уже ситий, пішов на принцип: упіймав - значить не відпускай!

Потап знову заквакав, дивлячись то на лелеку, то на рятівну воду ставка:

- Доброго вечора, дядько Леле! Як поживаєте?

Лелека не відповів, а вже почав випрямляти свої крила для польоту.

- Яка чудова погода, Ви не знаходите? Яка, до речі, зараз година?

Лелека знову не відповів, а почав розминати свої ноги.

- Ой, я дивлюся, Ви капелюха все ж таки не носите?

Лелека знову промовчав і збирався вже злетіти, як раптом його наміри зупинило ще одне питання жабеняти:

- Дядько Леле, а Ви надвечір, мабуть, уже й підмерзли? Подивіться, одна нога червона, а інша - синя! Де ж Ваші вихідні галоші?

- Які ще "галоші"? - спитав, сердито зиркаючи від подиву, лелека. - І що там таке з моїми ногами?

А жабеня, випавши з дзьоба, уже летіло в рятівну воду і, гучно квакало від радості, що знову провело цього великого, але такого наївного птаха...

Більше, до самої осені, коли вже почалися холоди і перелітним птахам треба було відлітати на південь, розумне жабеня не траплялося на очі цьому лелеці жодного разу.

20.09.2020 р. 01:57